

Begravelsestale: Otto Johansen
Salmer: 749, 448, 121
Rødning, 2. februar 2017

I dag er vi samlet her i Rødning kirke for at sige det sidste farvel til Otto Johansen. Otto blev 79 år gammel. På mange måder var han frisk endnu. Når I børn og børnebørn var på besøg, så kunne han sagtens huske de gamle dage. Otto kunne godt virke lidt alvorlig - måske endda lidt streng ind imellem. Men det var jo kun indtil I kom gang med at snakke. Så var det tydeligt, at Otto elskede at fortælle historier fra sin ungdom. Især gik han op i knallerter. Han skulle altid spørge jer børnebørn om, hvad for en knallert I havde og hvor hurtigt den kunne køre. Det var selvfølgelig mest jer drengebørnebørn, der kunne snakke med om det.

Mange af hans historier handlede også om fodbold. Han har selv spillet fodbold, siden han var helt ung. Men også håndbold og badminton fulgte han med i. I

det hele taget har sport fyldt meget i jeres familie. Nogle af jer har arvet den interesse fra Otto. Hver gang I havde været til en kamp eller en turnering, så var Otto interesseret i, hvordan det var gået. I var ikke i tvivl om, at Otto faktisk var en dygtig fodboldspiller. Når familien var samlet derude på gården, og I unge skulle ud og røre jer oven på Karens gode middagsmad, så spillede I altid fodbold på den store græsplæne. Og Otto var med hver gang. Selv her til sidst, hvor han var langt oppe i halvfjerdserne. Selvfølgelig var benene ikke så hurtige, som de var engang. Men han havde det i sig. Det kunne I sagtens se.

I har i det hele taget mange gode minder derude fra gården. Da I børnebørn var yngre, var I tit på ferie hos Otto og Karen. Der var så mange ting I kunne give jer til.

Det var også hyggeligt at gå derinde ved Karen. I har en bedstemor, som var god til at snakke med jer og lytte til det, som I tænkte på og tumlede med. Der var en helt speciel stemning i Karens køkken, når hun gik og lavede mad til jer alle sammen. Når I tænker tilbage, så husker I det som om, hun hele tiden var i gang med at lave mad – og I kan stadig fornemme duften af hendes frikadeller. Nu hvor hun var blevet ældre og ikke rigtig kunne klare køkkenarbejdet mere, så havde hun altid lidt slik i sin taske. Så synes hun, at hun på den måde stadig kunne glæde jer med noget lækkert. I har mange gode minder fra Otto og Karens hjem.

Et helt særligt minde det er julen. De ældste af jer børnebørn kan huske, hvordan hele den store Johansen familie var samlet hos Karen og Otto i julen. Så kunne I fætre og kusiner lege sammen og kigge på hinandens julegaver. Senere kom der så mange børnebørn til –

stuerne blev for små og Otto og Karen kunne ikke helt overskue det længere – så kunne det ikke rigtig lade sig gøre med den store julekomsammen. Men det var nu hyggeligt, når I var hos Karen og Otto.

Derfor synes I børn og børnebørn også, at det var lidt vemodigt, da Karen og Otto begyndte at snakke om at sælge gården. Med jeres sunde fornuft kunne I godt se, at det efterhånden blev for svært for dem at klare det hele både ude og inde. Men det var alligevel en underlig tanke, at nogle helt fremmede mennesker skulle overtage det sted, hvor I børn er vokset op og hvor I børnebørn har haft så mange gode timer.

Nu gik der jo så faktisk et par år, inden der kom en køber til gården. På den måde fik I lidt tid til at vænne jer til tanken. Og da I mærkede, hvor glade Otto og Karen

blev for deres nye hus og den lille have, så var I klar over, at det faktisk var det bedste for jer alle sammen.

Du og Otto fik en nemmere hverdag, Karen. Du fik din el-scooter og Otto kunne jo sagtens gå. I kunne komme i kirke. I kunne bedre være med i byens liv i det hele taget. For jer børn og svigerbørn var det også en lettelse. For I var jo blevet lidt bekymrede for de to gamle, der gik så alene der ude på gården. Selv om I jævnligt kom på besøg, så kunne I ikke være der hele tiden. Men da de kom til at bo midt i byen, kunne også de yngste børnebørn lige kigge ind på vej hjem fra skole. Det har været til stor glæde for alle parter.

I havde selvfølgelig glædet jer til mange gode år i jeres nye hus. Nu sidder du der pludselig alene Karen. Men så er det trods alt godt, at du har din store familie så tæt på i det daglige. Du har dine børn og svigerbørn, som

gerne kommer og hjælper dig. Du har dine mange børnebørn. Og sidst men ikke mindst, så har du de to nye skud på stammen. Heldigvis nåede Otto lige akkurat at opleve, at han blev oldefar. Det har I begge to glædet jer meget til. To dejlige oldebørn kom til verden med få dages mellemrum. Det var godt, at Otto nåede at få det med. Desværre var han lidt for dårlig til at komme med i kirke, så han oplevede ikke deres barnedåb. Det ville ellers have glædet ham utrolig meget.

Hver gang der er dåb her i kirken, synger vi dåbssalmen *Fyldt af glæde*. I et af versene hedder det: *Og ved tidens grænse lever fortsat, dine løfteord ved døbefonten. Dåbens lys er tændt, når livet slukkes*. Ved en barnedåb tænker vi selvfølgelig, at *tidens grænse* – det er langt ude i fremtiden. *Når livet slukkes* – det varer mange år endnu. Men så kom det alligevel tæt på i dag,

hvor Otto skal begravet. Nu er han nået til tiden grænse. Nu er hans liv slukket.

Men så holder vi fast ved det løfte, som Gud gav - også til Otto, da han blev døbt for 79 år siden: Dåbens lys er tændt. Dåbens lys bliver aldrig nogensinde slukket.

Gud holder det i live. Derfor ved vi også, at der er et lys, som brænder for Otto. Der er et godt og varmt og trygt sted hos Gud, hvor der er en plads til Otto. Så selv om vi må savne ham her, så ved vi, at han er gemt hos Gud. Han er i Guds hånd. Fred være med Otto Johansen. Og fred være med os alle.

Amen.